

နေ့ကံလူ

ချစ်သူပိညာဉ်

လူနာစောင့်

ဆေးရုံဆေးခန်းဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်တယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် အမြဲ ကျွန်မ ဆေးရုံစောင့်ပေးရသည် ...။ အိမ်မှာ မေမေနဲ့ အစ်ကိုတွေ ဆေးရုံတက်လည်း လူနာစောင့်က ကျွန်မပဲ။ အခုလည်း သူငယ်ချင်း ဆေးရုံတက်တာ စောင့်ပေးရသည်။ သူက ဆေးလာပြရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ဆေးရုံတက်ရတော့ လူနာစောင့်ကမပါ...။ ဒီလိုနဲ့ လူနာစောင့် ကျသည် ပေါ့။ အခုတလော ကျွန်မကလည်း စိတ်နဲ့ လူက ကပ်တာမဟုတ်...။ အပ်ရမယ့် စာမူကလည်း တန်းလန်း...။ ဘာဆက်ရေးလို့ ရေးရမှန်းမသိ...။ သူက လူမမာသာပြောတာ အားပေးရှာသည် ...။

"နင် အခု ငါ့ကို ဆေးရုံစောင့်ပေးနေတာ ဒီက အတွေ့အကြုံ ရေးလေ"တဲ့ ...။

သူပြောသလိုဆို ကိုယ်က ဆေးရုံမှာ သရဲအခြောက်ခံပြီး ဇာတ်လမ်းရေးရမည် ဆိုပါတော့...။ (သေတောင် မရေးဘူး) ကိုယ်မှ ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆို...။ ညကျရင် လာအိပ်ပေးနော်တဲ့ ...။ ကျွန်မ အိပ်ပေးပါသည်။ ကျွန်မ မသေရုံတမယ်ပဲ... တက်ဖိခံထားရတာ တစ်ညလုံး။ ည ၁၁လောက်ကျ ...

"နှင်းနှင်း ... နင် အိပ်တော့မှာ လား... " ... တဲ့ ...။

ဘေးက လူနာခုတင်တွေကို ကြည့်တော့ အကုန်အိပ်ကုန်ကြပြီ... ။
ကျွန်မလည်း လိုင်းလေးပိတ် ဖုန်းလေး ဘေးချပြီး...

"အိပ်မယ်လေ..."

ပြောတော့... ဘယ်ချိန်ကတည်းက အောင့်ထားမှန်းမသိတဲ့ မမချောက...

"Toilet သွားရအောင်... "တဲ့ ... ။

ဆေးရုံက လူသိပ်မရှိ ကျွန်မတို့ အဆောင်က လူနာက လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရသည် ... ။ ဆေးရုံ ဆိုတာမျိုးက သေဖူးတဲ့ လူနာတွေကလည်း ရှိတော့... နာနာဘာဝဆိုတာ မရှိဘူး မပြောနိုင်ဘူးလေ... ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဖုန်းလေးကိုင်ပြီး Toilet ဘက် ထွက်လာခဲ့သည် ။ မသိရင် မကြောက်တတ်တဲ့ ပုံစံမျိုး ... ။ Toiletထဲ ဝင်ခါနီးတာနဲ့ မမချောက မူပျက်လာကာ ကျွန်မကို ရှေ့က ဝင်ခိုင်းပြီး သူက နောက်ကနေ မသိမသာ ဟန်မပျက်ဝင်လာသည် ။ ကျွန်မသာ ရှေ့ကနေ တစ်ခုခုမြင်ပြီး အော်လျှင်... သူက နောက်ကနေ ပြေးမည် မဟုတ်လား။ မသိရင် ခက်မည်။ ပြီးတော့...

"ငါ ခြေထောက်ဆေးမလို့ ရေချိုးခန်း တံခါးလေး ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ...

"... တဲ့ ... ။

မသိရင် ကျွန်မကပဲ ရှေ့ကမို့ နီးလို့ ဖွင့်ခိုင်းတဲ့ သဘောမျိုး။ ကိုယ်ဖွင့်မပေးရင်လည်း ကြောက်တတ်တယ်ဆိုပြီး အရှက်က ကွဲဦးမည်။ အမှန်က သူလည်း မဖွင့်ရဲ။ ကျွန်မလည်း တံခါးကို မကြည့်ဘဲ ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ကြည့်မှ မကြည့်ရဲတာ... ။ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး... ရပြီပေါ့... ။ ကျွန်မလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က အိမ်သာတံခါး ဖွင့်ဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်သည် ။

"ငါ့စောင့်ဦး ငါလည်း တက်မှာ ... "တဲ့ ... ။ သူ့ကြည့်တော့လည်း ခပ်တည်တည်... ။ အမှန်က ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား။ မကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်ထားတဲ့ မျက်နှာက အသိသာကြီးပါ။ သူမကြောက်ဘူး ပေါ့လေ... ။ ကျွန်မလည်း ... ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး...

"တက်လေ ဘေးဘက်မှာ လူမှ မရှိတာ... "

ဆိုလျှင် ဟုတ်ပြီဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ... ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုက်ဝင်သည် ။ ကျွန်မ အိမ်သာထဲက ထွက်တာနဲ့ ...

"ငါ့စောင့်ဦး... "တဲ့ ... ။

ကျွန်မ ရယ်မိလိုက်သည် ။

ဪ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်တတ်လှပြီ ထင်နေတာ ကိုယ့်ထက် ကြောက်တတ်တဲ့ သူ ရှိသေးသည် ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဘေစင်မှာ လက်ဆေးနေစဉ် အိမ်သာ တံခါးက တစ်ချပ်က... .

"ကျွီ... . ."

ဆိုပြီး မြည်သံရှည်ကြီးနဲ့ ပွင့်လာသည် ။

ကြက်သီးထတွေထပြီး ခေါင်းပါကြီးသွာသလား ထင်ရသည် ။ မမချောမျက်နှာ ကြည့်တော့လည်း ... မျက်နှာက သွေးမရှိတော့... ။ မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေသည် ။ ကျွန်မ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲဘူး... ။ အသံလည်း မထွက်ရဲဘူး... ။ ပြေးလည်း မပြေးရဲဘူး... ။ ကျွန်မ ကြောက်တဲ့ အမူအရာ တစ်ခုခု ပြတာနဲ့ သူအော်တော့မှာ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ ...

"နင်... နင်... နင့်... အိမ်က လူတွေ ဘယ်နေရောက်မှာ လည်း ... "

လို့ ကြောက်စိတ်ပြေအောင် စကားလွှဲလိုက်လျှင်...

"... သုံး ... သုံးရက်လောက်နေ ရောက်မယ်... "တဲ့ ...။

မျက်လုံးလေးတွေက ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်သေးတာ... ။
သူလည်း ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းပြီး ကျွန်မ စကားလွှဲတာကို သူလည်း ရို
ပ်မိပုံရပါသည် ။ ပြီးတော့... နှစ်ယောက်သား လက်ကုတ်ပြီး... .
အခန်းဘက် ပြန်လာခဲ့သည် ။ အခန်းထဲရောက်မှ ကျွန်မလည်း ...

"မတာမ ... နင်ကြောက်နေတာမလား... "လို့ မေးတော့

"ဟုတ်တယ်... "တဲ့ ။

စောင်ကြီး ခေါင်းမီးခြုံပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေသေးသည် ။ ကျွန်မ တ
စ်ညလုံး အိပ်မပျော်တာနှင့် ကောင်းကောင်း မအိပ်လိုက်ရပါ။

မိုးလင်းခါနီးမှ ... အိပ်ပျော်သွားသည် ။ မနက် ကျွန်မနိုးတော့... .
လူမမာက မနက် အစောကြီးထပြီး ... ကျွန်မဖို့ မုန့်တွေဝယ်ပြီး ပြန်ရောက်
နေပြီ။ ဘေးခုတင်က အစ်မတွေကပြောတယ်... လူနာနဲ့ ... လူနာ
စောင့် မှားနေတာတဲ့ ။ ဒီနေ့... မနက်ခင်းလည်း ...

လူနာက အပြင်ဘက် လျှောက်သွားနေသည် ။

ကျွန်မက လူနာခုတင်ပေါ် လှဲလို့ ။ ဆရာမလေးက...

"ညီမ လူနာကို ရှာပြီး ခုတင်ပေါ် လှဲခိုင်းထားနော်... ။ ညီမက အပြင်
ခဏထွက်ပေးရမှာ ... ။ ဆရာဝန်ကြီး လာတော့မှာ ... "တဲ့ ...။

အဲ့သလို။ ဘေးခုတင်က အစ်မတွေကလည်း ရယ်နေကြသည် ။ နှစ်
ယောက်သား လုပ်လိုက်ရင် တလွဲ။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုပတ်ရှာပြီး အခ

နံးထဲ ဝင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့... မနက်က သောက်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်လေး ဆေးမယ်ပေါ့...။

ညက... ဘေစင်ဘက်ကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ နေ့ခင်းပဲလေ...။ ကြောက်စရာမှ မရှိတာ...။ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လည်း ...။ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီ ဆိုရင်ပဲ...။ ကြက်သီးတွေက ထလာသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လို့ ...။

"ငါက လူလေ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လည်း ...။ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး..."

လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးလိုက်သည်။ ။

သီချင်းလေး တစ်ကြောင်းလောက်က ညည်းလိုက်သေးတာ...။ ကြောက်လို့ ...။

ပြီးတော့... တစ်ယောက်ထဲ... ရေဘားဖွင့်လို့ ရေကျလာတဲ့ အသံကြားလျှင် စိတ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ ။ မကြောက်နဲ့ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောတာလည်း မရပါ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတဲ့ စိတ်က... ဝင်နေတော့ ကြောက်စိတ်က ထိန်းမရ။ ရေချိုးခန်းထဲ လူနာတစ်ယောက် ချော်လည်း ပြီး သေဖူးတာလည်း ရှိသေးတာကိုး။

ထိုအချိန်... ရေချိုးခန်းထဲက ရေတွေ ဖွင့်ချလိုက်တဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရလျှင်ပဲ... ကျွန်မ ငိုချင်လာသည်။ ။ အော်လည်း မအော်ရဲ။ သရဲခြောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ။ နောက်ကနေပဲ ကြည့်နေသလို... ခံစားရရင် လှည့်လည်း မကြည့်ရဲ...။ ကျွန်မဘေးနား တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်လာလျှင်ပဲ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်သည်။ ။ ပြန်လည်း မဖွင့်ရဲ။ တစ်ခုခု မြင်တာနဲ့ လန့်သေမှာ ... သေချာသည် ... (သတ္တိက ကောင်းတယ်လေ)။

ထိုအခါ... ကျွန်မလက်ကို အေးစက်စက် အရာက လာထိတာနှင့် ရှိသမျှ အားအကုန်သုံးပြီး...

"အမေ့ "

ကျွန်မ ငယ်သံပါအောင် အော်ပစ်လိုက်သည် ။ ဘယ်လောက်ထိ အော်လိုက်မိတယ် မသိ။

"အမလေး လန့်လိုက်တာ... ကယ်ကြပါဦးတော် ... "တဲ့ ... ။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့... အမေကြီး တစ်ယောက်... ။ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ပြီး... မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ကြည့်နေသည် ... ။ အမှန်က သူက ရေတွေနဲ့ ဆိုတော့ လဲမှာ စိုးလို့ ကျွန်မကို လှမ်းပြီး ကိုင်လိုက်ပုံပါ။ ကျွန်မက မသိဘဲ အော်လိုက်တော့ ... တော်တော် လန့်သွားပုံရသည် ။ အသံတွေကို ပြာလို့ ... ။ ကျွန်မလည်း အားနာပြီး...

"မေကြီး ... ကန်တော့နော် ကန်တော့... သမီး ကြောက်ပြီး အော်လိုက်မိတာ... "

ပြောနေစဉ်... အပြင်က စောင့်နေတဲ့ ... အန်တီကြီးတွေက ဝင်လာသည် ။ သူတို့ က မေကြီးကို ကြည့်ပြီး...

"အမေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ... ။ ဘာဖြစ်လို့ လည်း ... "... တဲ့ ။

ကျွန်မလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

"သမီးက ခွက်ဆေးနေတာ... မေကြီးက ရုတ်တရက် လက်ကို လာကိုင်တော့... ကြောက်ပြီး အော်လိုက်တာ... မေကြီးလန့်သွားတယ် ... "လို့ ... ။

အကုန်လုံးက...

"သြော်... . "

ဆိုပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေလိုက်ကြတာ...။ ကျွန်မ မျက်နှာပျက်ပြီး... အခန်းထဲက မသိမသာ ထွက်လာခဲ့ရင်ပဲ... မေကြီးပြောတာ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ကောင်မလေးအေ... အော်လိုက်တာဟဲ့...။ ငါ့ အသက်ထွက်ပြီလား မှတ်ရတယ်...။ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာအေ ... "တဲ့ ...။

ရှက်လိုက်တာ...။ မျက်နှာကို မပြရဲဘူး...။ အခန်းရှေ့ ဖြတ်သွားတဲ့ ဦးလေးကြီးတွေကလည်း ရယ်လို့ ...။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း... . မမချောက သတင်းကောင်း တစ်ခု ပေးသည်။ ။

"ဘေးခုတင်က အစ်မတွေ အကုန်ဆေးရုံဆင်းရတယ်... ညကျတစ်ဆောင်လုံး နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ထဲ ... "... တဲ့ ...။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာလေးတွေ ပြိုင်တူ မဲ့လိုက်ကြသည်။ ။ ဘေးက လွတ်နေတဲ့ ခုတင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး... ဗြ နေရဲဘူး။ ပြီးတော့... ချက်ချင်းပဲ... . နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက် ညီညီနဲ့ ... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

"သီရိ... နင် ညနေ ဆေးရုံကို လာစောင့်တော့ " လို့ ...။

ဘာကြည့်နေတာလဲ...။ သတ္တိခဲ သုံးယောက် ညကျ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်လေ...။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

နွေရွက်လွှာ
